

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sp/46/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7015200660
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotorá
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7015200660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, samosudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci navrhovateľa: M. M., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Q., bez cestovného dokladu, toho času umiestnený v Ú. X.O. I. X. C., B. XX, XXX XX Q., zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice, Trieda SNP 35, 040 11 Košice, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo dňa 06.05.2015 takto

rozhodol:

I./ P o t v r d z u j e rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo dňa 06.05.2015.

II./ Účastníkom konania náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Odporca napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo dňa 06.05.2015 zaistil navrhovateľa v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov (ďalej len ZoPC) dňa 06.05.2015 o 17.30 hod. na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 (desať) rokov uloženého právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 v zmysle § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. V zmysle § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 05.08.2015 s tým, že štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. Zároveň umiestnil účastníka konania do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

V odôvodnení uviedol, že účastník konania bol dňa 14.07.2014 predvedený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v A. - Š. na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice podľa § 79 ods. 1 ZoPC na základe protokolu o odovzdaní osoby na vykonanie trestu vyhostenia zo dňa 14.07.2014 v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia, pretože bol rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012, právoplatným dňa 31.01.2013, uznaný vinným zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 65 ods. 1, 3 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 (desať) rokov. Na tomto základe bol účastník konania zaistený v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a umiestnený do Ú. Q.. Podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov bol právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012.

Pri vykonaní lustrácie cudzinca v informačných systémoch PZ, bola zistená pozitívna lustrácia INTERPOL. Následne bol dňa 15.07.2014 Krajským súdom v Košiciach vydaný príkaz na prijatie menovaného do vydávacej väzby č. Ntc/16/2014 a zároveň bol prepustený z Ú. Q. a umiestnený v Ú. Z. V. V. T. Ú. Z. V. K. H.T. Q. V. A., G. XX (Ď. E. „. A.).

Dňa 23.07.2014 Krajský súd v Košiciach v trestnej veci proti účastníkovi konania pre trestný čin obchodovania s ľuďmi číslo konania Ntc 14/2012 prikázal Ú. A., aby bol cudzinec prepustený z vydávacej väzby v zmysle § 16 ods. 3, § 25 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze na slobodu. Na základe protokolu o odovzdaní osoby zo dňa 23.07.2014 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 a vyššie uvedeným príkazom Krajského súdu Košice na prepustenie, bol účastník konania prepustený z Ú. A. a následne prevzatý pracovníkmi správneho orgánu k realizácii výkonu trestu vyhostenia. Keďže sa účastník konania na území Slovenskej republiky zdržiaval bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt a nebolo možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia, bolo zo zákonných dôvodov rozhodnuté o jeho zaistení a umiestnení v ÚPZC Sečovce na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v spojitosti s právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012.

Správny orgánom uviedol, že skúmal účelnosť a vyhostiteľnosť účastníka konania, kde ÚPZC Sečovce potvrdil účelnosť zaistenia a to, že výkon trestu vyhostenia je možné zabezpečiť po vystavení náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom. Doba na zabezpečenie náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom v prípade, že bude spolupracovať je päť a viac mesiacov, v prípade jeho nespolupracovania môže vybavenie náhradného cestovného dokladu trvať až 18 mesiacov. Z uvedených dôvodov bol účastník konania v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov opätovne zaistený a umiestnený v ÚPZC Sečovce.

Dňa 06.10.2014 právny zástupca účastníka konania Advokátska kancelária Škamla, s. r. o. Martin Škamla, advokát, Makovického 15, Žilina (ďalej len „právny zástupca účastníka konania“) faxovým podaním, doplneným dňa 13.10.2014 písomným podaním, požiadal o bezodkladné prepustenie účastníka konania zo zaistenia, ktoré odôvodnil skutočnosťou, že zaistenie účastníka konania je neúčelné, nakoľko nemôže byť vyhostený do svojho domovského štátu - Q. z dôvodu prebiehajúceho ozbrojeného konfliktu, pričom sa odvolal aj na vyjadrenie Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Bratislava, že vzhľadom na aktuálnu bezpečnostnú situáciu v Q. neboli v súčasnosti realizované žiadne návraty štátnych príslušníkov Q. do ich domovskej krajiny. Rovnako ÚPZC Sečovce obdržal žiadosť právneho zástupcu účastníka konania o bezodkladné prepustenie účastníka konania. V tejto súvislosti ÚPZC Sečovce spracoval stanovisko, v ktorom konštatoval, že v súlade s § 90 ods. 2 písm. d) ZoPC skúma po celý čas zaistenia účastníka konania, či účel jeho zaistenia naďalej trvá. Uvedené stanovisko doručil správne orgánu a tvorí súčasť spisového materiálu. Taktiež správny orgán v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov skúma po celý čas zaistenia, či účel zaistenia cudzinca trvá.

Dňa 08.10.2014 právny zástupca účastníka konania podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu na ochranu pred nezákonným zásahom ÚPZC Sečovce. Dňa 16.10.2014 bolo v ÚPZC Sečovce prijaté od účastníka konania vyhlásenie o udelenie azylu. V zmysle ustanovenia § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov „podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté“, čiže cudzincovi, ktorý požiadal počas zaistenia o udelenie azylu nie je upreté žiadne právo, no ako sa uvádza v citácii zákona, samotná žiadosť nie je dôvodom na prepustenie cudzinca zo zaistenia. Účastník konania bol zaistený na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky, čiže mu bol súdom uložený trest vyhostenia, a to za spáchanie zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, čo je ďalšou podpornou skutočnosťou k jeho ponechaniu v zaistení.

Na základe žiadosti právneho zástupcu účastníka konania o bezodkladné prepustenie účastníka konania zo zaistenia oslovil správny orgán dňa 24.10.2014 Okresný súd v Trebišove a oboznámil ho s predmetnou žiadosťou o bezodkladné prepustenie cudzinca a požiadal ho, aby sa vyjadril ku skutočnosti, či trvá na výkone uloženého trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Dňa 05.11.2014 bola správne orgánu doručená odpoveď Okresného súdu Trebišov, že rozsudok, ktorým bol účastníkovi

konania uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky je právoplatný, uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 rokov je nariadený Krajským súdom v Košiciach a Okresný súd v Trebišove ďalej už o uloženom treste vyhostenia z územia Slovenskej republiky odsúdenému M. M. nekonal a ani nie je príslušný konať. Trest je právoplatne uložený.

Na podklade týchto skutočností správny orgán dňa 05.11.2014 vydal rozhodnutie č. s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-028/2014, ktorým posúdil, či účel zaistenia v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) trvá a rozhodol v merite veci, že účel zaistenia naďalej trvá. Vydaním predmetného rozhodnutia zároveň rozhodol správny orgán o žiadosti právneho zástupcu účastníka konania o bezodkladné prepustenie v súlade s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 557/2012-39 zo dňa 18. apríla 2013, kde Ústavný súd je tej mienky, že je povinnosťou nielen všeobecných súdov periodicky kontrolovať dôvodnosť zaistenia, ale túto povinnosť má aj príslušný správny orgán. Zaistená osoba má ústavne, resp. v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo požiadať správny orgán o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania zaistenia, pričom tento je povinný o takejto žiadosti vydať rozhodnutie so všetkými obsahovými a formálnymi náležitosťami vrátane poučenia o opravnom prostriedku. Zaistená osoba môže potom následne podať návrh na preskúmanie takéhoto rozhodnutia v rámci správneho súdnictva postupom podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p.. Voči predmetnému rozhodnutiu účastník konania dňa 12.11.2014 podal odvolanie, doručené správny orgán dňa 25.11.2014, ktoré správny orgán dňa 27.11.2014 odstúpil spolu so svojím stanoviskom Krajskému súdu v Košiciach. Dňa 09.12.2014 Krajský súd v Košiciach uznesením číslo 9Sp/58/2014-24 v právnej veci preskúmania rozhodnutia správneho orgánu č. p.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-028/2014 zo dňa 05.11.2014 v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. konanie zastavil a vec postúpil vecne a miestne príslušnému správny orgán - Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov.

Vo veci podania žaloby účastníka konania na ochranu pred nezákonným zásahom ÚPZC Sečovce na Najvyšší súd Slovenskej republiky zo dňa 08.10.2014, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom číslo 1Sžz/12/2014-73 zo dňa 09.12.2014 zamietol návrh účastníka konania v zmysle § 250v ods. 4 O.s.p. ako neprípustný bez meritórneho preskúmania jednotlivých argumentov navrhovateľa, nakoľko nebol podaný po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov. Podľa § 250v ods. 3 O.s.p. návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný.

Účastník konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu aj napriek tomu, že odvolacie konanie nebolo právoplatne ukončené a vo veci odvolania odvolacím orgánom nebolo rozhodnuté, dňa 17.12.2014 faxovým podaním, ktoré doplnil písomným podaním, doručeným správny orgán poštovou prepravou dňa 23.12.2014, opätovne požiadal o bezodkladné prepustenie zo zaistenia, v ktorom sa okrem doposiaľ uvádzaných tvrdení odvoláva aj na skutočnosť, že účastník konania podal dňa 16.10.2014 v ÚPZC Sečovce vyhlásenie, v ktorom žiada o udelenie azylu, pričom o tejto žiadosti nebolo doposiaľ rozhodnuté. Vzhľadom na to, že od podania žiadosti o udelenie azylu prešlo viac ako 60 dní, jeho žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená a taktiež nemôže byť zamietnutá ako neprípustná. Vecne príslušným orgánom na rozhodovanie vo veci udelenia azylu je Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, na ktorý sa správny orgán obrátil dňa 28.12.2014 so žiadosťou o bezodkladné poskytnutie informácií o stave žiadosti o udelenie azylu účastníka konania.

Krajský súd Košice vo svojej odpovedi zo dňa 29.12.2014 na dožiadanie správneho orgánu zo dňa 19.12.2014 uviedol, že účastník konania bol na území Slovenskej republiky právoplatne odsúdený pre zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, 2 Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 11.12.2012 sp. zn. 3T 57/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.01.2013 sp. zn. 7 To 4/2013, kde mu bol popri nepodmienečnom treste odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov uložený aj trest vyhostenia podľa § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v trvaní 10 (desať) rokov. Ďalej Krajský súd v Košiciach vo svojom vyjadrení uviedol, že v zmysle ustanovení § 441 - § 444 Trestného poriadku súd nemá možnosť akýmkoľvek spôsobom zasahovať do realizácie tohto trestu, preto trvá na výkone trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Dňa 07.01.2014 účastník konania podal proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Sp/58/2014-24 zo dňa 09.12.2014 odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky. K predmetnému odvolaniu zaslal správny orgán dňa 08.01.2015 svoje stanovisko prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach.

Dňa 15.01.2015 správny orgán odstúpil žiadosť účastníka konania o bezodkladné prepustenie zo zaistenia, doručenú dňa 23.12.2014, Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky z dôvodu pripojenia k predchádzajúcej žiadosti zo dňa 16.10.2014, nakoľko vo veci skúmania účelu zaistenia nebolo právoplatne rozhodnuté Najvyšším súdom Slovenskej republiky. O odstúpení podania dňa 15.01.2015 informoval aj právneho zástupcu účastníka, kde zároveň ho upovedomil aj o vykonaní úkonov v súvislosti s konaním vo veci zaistenia účastníka konania na správnom orgáne dňa 20.01.2015 v čase o 09.30 hod..

Dňa 15.01.2015 bola správnomu orgánu doručená odpoveď Migračného úradu na dožiadanie zo dňa 28.12.2014, týkajúceho sa stavu konania vo veci udelenia azylu účastníkovi konania, kde Migračný úrad oznámil, že v danej veci nebolo doposiaľ rozhodnuté a dňa 14.01.2014 bola lehota v uvedenom azylovom konaní predĺžená o 90 dní, t. j. do 14.04.2015, kde v uvedenej lehote bude rozhodnuté.

Dňa 16.01.2015 správny orgán požiadal o zaslanie relevantných informácií o stave konania vo veci zaistenia účastníka konania Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, ktoré dňa 19.01.2015 vo svojej odpovedi zaslalo časovú chronológiu jednotlivých úkonov vykonaných s účastníkom konania, ktoré sú už správnomu orgánu známe a sú uvedené aj v odôvodnení tohto rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností bolo v zmysle § 18 ods. 1, 2 Správneho poriadku začaté správne konanie vo veci zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa § 88a ods. 1 písm. d) ZoPC, o čom bol upovedomený v zmysle § 18 ods. 3 správneho poriadku.

S účastníkom konania bola spísaná zápisnica o vyjadrení v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku. V uvedenej zápisnici účastník konania uviedol, že v jeho žiadosti o azyl ešte nebolo migračným úradom rozhodnuté. Uviedol, že by chcel, aby bol presunutý do Záchytného tábora v Humennom, odkiaľ by mal možnosť riešiť situáciu svojich detí v Q. a viac im pomôcť. Uviedol, že bez jeho súhlasu, ako otca, deti nemôžu opustiť krajinu, nestačí na to súhlas ženy podľa Q. zákona. Otázku presunu jeho detí zo Q. rieši jeho právny zástupca, ktorý kontaktoval slovenské zastúpenie v E., ako aj centrum pre ochranu detí v Bratislave, kde mu bolo povedané, že príchod detí na Slovensko bude možný po tom, keď bude mať nejaký druh pobytu. Účastník konania uviedol v zápisnici taktiež, že matka jeho detí by mala byť niekde vo G., je s ňou v kontakte a v mesiaci januári 23.01. alebo 27.01. by mala prísť na Slovensko. Následne by deti prešli do susedného E. a prileteli na Slovensko. O azyl požiadal po troch mesiacoch od zaistenia, lebo si myslel, že nemôže byť vyhostený z územia Slovenskej republiky, nakoľko má dve deti, ktoré majú slovenské štátne občianstvo, ako aj manželku Slovensku. Je si vedomý toho, že stále je platný jeho trest vyhostenia. V čase, keď bol súdom odsúdený, ešte nebol konflikt v Q.. V závere zápisnice uviedol, že je si vedomý, že spáchal trestný čin, za ktorý bol odsúdený a svoj trest si odsedel. Rešpektuje, že ho súd chce vyhostiť, ale nie je možné ho vyhostiť, nakoľko v Q. je občianska vojna a on by rád svoje deti, ktoré sú v Q., dostal do bezpečia. Preto žiada, aby sa mohol dostať do Záchytného tábora v Humennom, kde by mohol riešiť otázku svojich detí a dostať ich na Slovensko. Nezávláda to psychicky, nakoľko má obavu o bezpečnosť svojich detí. Uviedol taktiež, že nesúhlasí s ďalším predlžovaním svojho zaistenia. Na území Slovenskej republiky nemá žiadnu rodinu, ani blízkych príbuzných.

Dňa 20.01.2015 správny orgán zaistil účastníka konania rozhodnutím č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 v zmysle § 88a ods. 1 písm. d) ZoPC, kde v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, a to do rozhodnutia Migračného úradu vo veci žiadosti o udelenie azylu, najviac do 14.04.2015.

Dňa 23.01.2015 účastník konania vypovedal plnomocenstvo udelené dňa 24.09.2014 advokátovi Mgr. Martinovi Škamlovi, Advokátska kancelária Škamla, s. r. o., Makovického 15, Žilina, na zastupovanie v konaniach súvisiacich s pozbavením jeho osobnej slobody v ÚPZC Sečovce a v konaniach súvisiacich s týmito konaniami a taktiež na zastupovanie v konaniach o súdnom preskúmaní zákonnosti rozhodnutí vydaných v týchto konaniach. Vypovedanie plnomocenstva bolo správnomu orgánu doručené dňa 28.01.2015. Zároveň dňa 28.01.2015 bolo správnomu orgánu doručené plnomocenstvo pre splnomocnenca Centrum právnej pomoci so sídlom Nám. Slobody 12, Bratislava, v právnej veci o preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu vydaného dňa 20.01.2015 pod číslom PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 o zaistení cudzinca.

Dňa 02.02.2015 bol správnomu orgánu doručený opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zaistení účastníka konania zo dňa 20.01.2015, podaný faxovým podaním Centrom právnej pomoci, kancelária

Košice, Moyzesova 18 v zastúpení poverenou právničkou Mgr. Martinou Sukovskou (ďalej len „zástupca navrhovateľa“), ktorý bol dňa 03.02.2015 doplnený písomným podaním doručeným poštovou prepravou.

Dňa 03.02.2015 bolo správne mu orgánu doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 10Sža/3/2015 zo dňa 20.01.2015, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Sp/58/2014 zo dňa 09.12.2014, ktorým Krajský súd v Košiciach zastavil konanie o preskúmanie rozhodnutia č. p.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-028/2014 zo dňa 05.11.2014 a vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov.

Dňa 04.02.2015 správny orgán zaslal Krajskému súdu v Košiciach opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zaistení účastníka konania zo dňa 20.01.2015 spolu so svojím stanoviskom a spisovým materiálom vzťahujúcim sa na danú vec.

Správny orgán v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov skúma po celý čas zaistenia účastníka konania, či trvá účel zaistenia. Na podklade uvedeného správny orgán dňa 20.02.2015 požiadal Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej o bezodkladné poskytnutie informácií o stave žiadosti o udelenie azylu účastníka konania.

Dňa 03.03.2015 bol správne mu orgánu doručený rozsudok Krajského súdu v Košiciach číslo 6Sp/6/2015-45 zo dňa 17.02.2015, ktorým v zmysle § 250l ods. 2 O.s.p. potvrdil rozhodnutie správneho orgánu o zaistení cudzinca číslo PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 dňa 20.01.2015 ako zákonné s poukázaním na písomné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil, pričom námietkam účastníka konania ako navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu nevyhovel.

Dňa 04.03.2015 bola správne mu orgánu doručená odpoveď Migračného úradu na dožiadanie zo dňa 20.02.2015, týkajúca sa stavu konania vo veci udelenia azylu účastníkovi konania, kde Migračný úrad oznámil, že v danej veci nebolo doposiaľ rozhodnuté a dňa 14.01.2014 bola lehota v uvedenom azylovom konaní predĺžená o 90 dní, t. j. do 14.04.2015.

Dňa 10.03.2015 bolo správne mu orgánu doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach číslo 6S/2015-34 zo dňa 05.02.2015, ktorým podľa § 250t ods. 4 O. s. p. zamietol žalobu účastníka konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorou sa domáhal, aby súd správne mu orgánu uložil povinnosť bezodkladne konať a rozhodnúť vo veci jeho žiadosti o bezodkladné prepustenie zo zaistenia, ako nedôvodnú.

Dňa 16.03.2015 bolo správne mu orgánu doručené odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach číslo 6Sp/6/2015-45 zo dňa 17.02.2015 v spojitosti s rozhodnutím správneho orgánu o zaistení účastníka konania zo dňa 20.01.2015 pod číslom PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015, podané zástupcom navrhovateľa z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, kde v danej veci správny orgán zaslal dňa 17.03.2015 krajskému súdu svoje stanovisko, v ktorom s argumentmi zástupcu navrhovateľa nesúhlasil a nakoľko v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by doposiaľ správne mu orgánu z jeho rozhodovacej činnosti v správnom konaní ako aj z jeho predchádzajúceho odvolania neboli známe, trval v celom rozsahu na svojich vyjadreniach uvedených v odôvodnení rozhodnutia o zaistení zo dňa 20.01. 015, ako aj vo svojom stanovisku zo dňa 04.02.2015. Zároveň správny orgán nesúhlasil s bezodkladným prepustením účastníka konania zo zaistenia, pokiaľ Migračný úrad právoplatne nerozhodne vo veci jeho žiadosti o udelenie azylu na území SR. Podmienky na zaistenie účastníka konania boli naďalej splnené súčasne a správny orgán zaistenie považoval za zákonné, efektívne a účelné.

Dňa 23.03.2015 bolo správne mu orgánu doručené rozhodnutie Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov o odvolaní č. s. PPZ-HCP-PO2-71-008/2015 zo dňa 25.02.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.03.2015 a ktorým Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov v zmysle § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie správneho orgánu číslo PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-028/2014 zo dňa 05.11.2014 potvrdilo a odvolanie proti tomuto rozhodnutiu zamietlo.

Dňa 13.04.2015 bol správne mu orgánu doručený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 10Sža/14/2015 zo dňa 30.03.2015 potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach číslo

6Sp/6/2015-45 zo dňa 17.02.2015, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu číslo PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 zo dňa 20.01.2015 o zaistení účastníka konania.

Dňa 13.04.2015 bolo správne orgánu doručené rozhodnutie Migračného úradu MV SR zo dňa 10.04.2015 číslo ČAS:MU-308-35-PO-Ž-2014, ktorým účastníkovi konania v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) rozhodol neudeliť azyl. Súčasne podľa § 13c ods. 2 písm. e) a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol účastníkovi konania neposkytnúť doplnkovú ochranu.

Dňa 14.04.2015 správny orgán z dôvodu končiacej lehoty zaistenia dňa 14.04.2015 a z dôvodu, že účastníkovi konania doposiaľ nebolo vyhlásené rozhodnutie Migračného úradu bola s účastníkom konania v ÚPZC Sečovce za prítomnosti ustanoveného tlmočníka D. I. spracovaná zápisnica podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku, kde uviedol, že by sa chcel čo najskôr dostať k svojej manželke a deťom. Jeho manželka je na Slovensku a čaká, kedy toto konanie skončí. Jeho manželka si myslí, že je zámerne zavretý v tomto zariadení a naschvál sa jej vyhýba. Nerád by prišiel o svoju manželku, preto chce byť čo najskôr s ňou. Preto chce, aby už bolo konečne rozhodnuté v jeho veci a aby sa to už nemuselo ďalej naťahovať. K rozhodnutiu Migračného úradu sa nechce vyjadrovať, lebo ho ani nevidel. Viac k veci uviesť nechcel.

Dňa 14.04.2015 správny orgán predĺžil lehotu zaistenia účastníka konania, nakoľko pretrvávali dôvody na zaistenie rozhodnutím č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-049/2015 v zmysle § 88a ods. 2 ZoPC s poukázaním na § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a predĺžil dobu zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 14.07.2015.

Dňa 06.05.2015 bola správne orgánu doručená žiadosť z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach č. PPZ-HCP-SE1-1-117/2015 zo dňa 06.05.2015 o zaujatie stanoviska, pretože účastníkovi konania bolo dnešného dňa vyhlásené rozhodnutie Migračného úradu číslo ČAS:MU-308-35-PO-Ž-2014 zo dňa 10.04.2015 o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, ktoré bolo právoplatne skončené a z uvedeného dôvodu zanikol účel zaistenia.

Dňa 06.05.2015 správny orgán vydal príkaz na prepustenie účastníka konania zo zaistenia z dôvodu podľa § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov. Bolo kontaktované Centrum právnej pomoci so sídlom Nám. Slobody 12, Bratislava, kancelária Košice, Moyzesova 18, kde uviedli, že účastníka konania zastupovali iba v právnej veci preskúmanie rozhodnutia na súde a v iných veciach ho nezastupujú.

Účastník konania sa na území Slovenskej republiky zdržiava naďalej bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt a teda nie je možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia. Preto je potrebné rozhodnúť o jeho zaistení a umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu bol účastník konania dňa 06.05.2015 po prepustení z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach predvedený hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice na Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia. Na základe uvedených skutočností bolo úkonom predvedenia účastníka konania na policajný útvar začaté správne konanie v zmysle § 18 ods. 1, 2 Správneho poriadku vo veci výkonu trestu vyhostenia účastníka konania v zmysle § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a jeho zaistenia v zmysle § 88 zákona o pobyte cudzincov, o čom bol upovedomený v zmysle § 18 ods. 3 Správneho poriadku v zápisnici o vyjadrení v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku. S účastníkom konania bola dňa 06.05.2015 spísaná zápisnica o vyjadrení v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku. V uvedenej zápisnici účastník konania okrem iného uviedol, že je ženatý s občiankou SR E. M., rodená F.. Manželka je od januára 2015 na Slovensku a momentálne býva v K. a vzhľadom na to, že je predpoklad, že procedúra trestu vyhostenia z územia SR bude trvať nejaký čas, žiada, aby v tejto nevyhnutnej lehote dostal tolerovaný pobyt. Pokiaľ by mu bolo v jeho žiadosti vyhovené, čestne prehlásil, že bude spolupracovať s úradmi a orgánmi SR. Jeho dve deti, ktoré sú štátnymi občanmi SR, sa nachádzajú v Q. u jeho matky. Ďalej uviedol, že minulý týždeň podpísal plnú moc právnikovi p. Škamlovi, v minulosti mal oprávnený pobyt, ale počas výkonu trestu mu vypršal, toho času je tu neoprávnené, v súčasnosti má doklad v záchytnom tábore Medvedov a myslí, že je tam. Je si vedomý toho, prečo mu bol uložený trest

vyhostenia z územia SR, ale domov sa vrátiť nemôže, pretože je tam vojna a zabijú ho v jeho krajine, preto na Slovensku žiadal azyl. Trest mu uložený nebol, ale v jeho krajine nefunguje súdnictvo a platí vojnový stav. On osobne zorganizoval demonštrácie proti Q. režimu v T. a bol natočený pracovníkmi veľvyslanectva Q., ktorí ho poznajú osobne. Ak bude mať vydaný náhradný cestovný doklad, chce sa vrátiť kdekolvek inde, len do Q. nie, aby mohol so svojou rodinou žiť v bezpečí. V závere zápisnice doplnil, že v zaistení je 10 mesiacov a je odlúčený od manželky, nežije slobodne, chce vyplniť formulár o tolerovanom pobyte a bude v plnej miere spolupracovať s orgánmi a úradmi SR. Počas zaistenia je zbavený slobody, psychicky to veľmi zle znáša, kvôli tomu navštívil psychiatra, procedúra vyhostenia bude trvať nejaký čas a žiada, aby počas tej doby vyhostenia dôstojne žil so svojou manželkou, kde má zabezpečené všetky prostriedky na živobytie.

Na podklade týchto skutočností správny orgán považoval dokazovanie v zmysle § 34 Správneho poriadku vo veci zaistenia účastníka konania za ukončené. Správny orgán pred vydaním rozhodnutia hodnotil dôkazy podľa správnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 Správneho poriadku.

Na území Slovenskej republiky sa účastník konania zdržiava bez cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt a teda nie je možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia. Preto bolo potrebné rozhodnúť o jeho zaistení a umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení účastníka konania v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 a to, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky zdržiava bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu totožnosti.

Správny orgán sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení zaoberal aj tým, či bude možné vykonať trest vyhostenia, teda či zaistenie účastníka konania bude účelné a či účastník konania je vyhostiteľný. Z toho dôvodu bol dňa 06.05.2015 požiadaný Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach, aby sa k uvedeným skutočnostiam vyjadril. Útvárom policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach bola potvrdená účelnosť zaistenia a to, že výkon trestu vyhostenia je možné zabezpečiť po vystavení náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom. Doba na zabezpečenie jeho náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom v prípade, že bude spolupracovať, je približne tri mesiace, v prípade jeho nespokojovania môže vybavenie náhradného cestovného dokladu trvať viac ako šesť mesiacov.

Správny orgán určil lehotu zaistenia v trvaní troch mesiacov, nakoľko v minulosti účastník konania spolupracoval s pracovníkmi útvaru policajného zaistenia a bol mu už vydaný náhradný cestovný doklad, ktorému však podľa vyjadrenia Útvoru policajného zaistenia v Sečovciach uplynula doba platnosti.

V zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Správny orgán sa zaoberal aj alternatívou zaistenia a uloženia niektorých z povinností v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) ZoPC, avšak táto možnosť prichádza do úvahy iba v konaní o administratívnom vyhostení a nie v konaní o výkone trestu vyhostenia.

Podľa článku 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (tzv. „Návratová smernica“), pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď existuje riziko úteku alebo dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu. Zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

Správny orgán má za to, že u účastníka konania existuje riziko, že sa bude vyhýbať, resp. brániť návratu, čoho jasným dôkazom je skutočnosť, že účastník konania nemá žiadny doklad totožnosti.

Správny orgán pri vydaní rozhodnutia o zaistení rešpektoval Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Ústavu Slovenskej republiky, ako aj platné zákony a nezistil skutočnosti, ktoré by preukazovali, že dôsledky zaistenia by boli neprimerané, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život účastníka konania. Ako uviedol účastník konania v zápisnici o vyjadrení, jeho manželka sa od januára 2015 nachádza na území Slovenskej republiky v meste K.Š., avšak jeho dve deti sú u jeho matky v Q..

Správny orgán pri vydaní tohto rozhodnutia tiež postupoval v súlade s článkom 8 ods. 1 Dohovoru, v zmysle ktorého má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie, ako aj v súlade s článkom 8 ods. 2 Dohovoru, v zmysle ktorého štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Po zohľadnení všetkých skutočností správny orgán dospel k záveru, že zaistením účastníka konania pre výkon trestu vyhodenia nebude neprimeraným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd garantovaných v zmysle článku 8 Dohovoru, nakoľko je tento zásah v súlade so zákonom a nevyhnutný v záujme ochrany verejnej bezpečnosti, predchádzania zločinnosti, ochrany práv a slobôd iných.

V zmysle § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

-

V zákonom stanovenej lehote navrhovateľ podal voči rozhodnutiu odporcu opravný prostriedok.

Mal za to, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a), d) a e) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len OSP), teda rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre svoju nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K jednotlivým odvolacím námietkam uviedol:

i) k lehote zaistenia

Poukazoval na znenie ustanovenie § 88 ods. 4 ZoPC. Uviedol, že napadnutým rozhodnutím sp.zn.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo dňa 06.05.2015 bol navrhovateľ zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC do 05.08.2015, t.j. na dva mesiace a 30 dní.

Rozhodnutím odporcu sp.zn.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-011/2014 zo dňa 23.07.2014 bol navrhovateľ zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov do 23.01.2015, t.j. na 6 mesiacov. Z toho vyplýva, že odporca zaistil navrhovateľa na šesť mesiacov podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov druhýkrát, a to napriek existencii ustanovenia § 88 ods. 4 veta 1. a 3.. Z tretej vety § 88 ods. 4 ZoPC vyplýva, že ak má byť štátny príslušník tretej krajiny zaistený na viac ako šesť mesiacov, môže sa tak stať len rozhodnutím o predĺžení zaistenia, a to len po splnení podmienky, že dostatočne nespolupracuje alebo že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v zákonom stanovenej lehote. Odporca tak postupoval v rozpore so zákonom, nakoľko vydal rozhodnutie o zaistení namiesto rozhodnutia o predĺžení zaistenia a tak prekročil najdlhšiu možnú lehotu zaistenia navrhovateľa, nakoľko tento už na šesť mesiacov podľa § 88 ZoPC zaistený bol. Teda napadnuté rozhodnutie nemôže obstať.

ii) vyjadrenie k podkladom rozhodnutia; nekontaktovanie právneho zástupcu navrhovateľa

Poukazoval na § 33 ods. 2 zákona č. 67/1971 Zb. Správny poriadok (ďalej len „Správny poriadok“), pričom z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca neumožnil navrhovateľovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, čím vážne zasiahol do jeho procesných práv účastníka konania. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v zápisnici o vyjadrení navrhovateľ uviedol, že splnomocnil na zastupovanie svojej osoby Advokátsku kanceláriu Škamla, s.r.o., Martina Škamla, advokáta. Právny zástupca účastníka nebol o úkonoch v tomto konaní nijako upovedomený a nebola mu daná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním. Tento nezákonný postup odporcu predstavuje vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 47 ods. 3 Správny poriadok v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Vzhľadom na to, že odporca nedal navrhovateľovi a ani jeho právnomu zástupcovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, nemohol v napadnutom rozhodnutí ani uviesť, ako sa s takýmito návrhmi a námietkami vysporiadal. Napadnuté rozhodnutie tak nespĺňa základné zákonné požiadavky uvedené v Správnom poriadku.

iii) efektívnosť a účelnosť zaistenia

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ktorý má v zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Všetky podmienky pritom musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

V prvom odseku na deviatej strane napadnutého rozhodnutia odporca uvádza, že sa zaoberal aj tým, či bude možné vykonať trest vyhostenia, teda či zaistenie účastníka konania bude účelné a či účastník konania je vyhostiteľný. Odporca pri skúmaní účelnosti zaistenia vychádzal z vyjadrenia ÚPZC Sečovce o dĺžke trvania procesu vydania náhradného cestovného dokladu.

Mal za to, že tento postup odporcu je v rozpore s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, nakoľko odporca dostatočne neskúmal, či je navrhovateľ vyhostiteľný v súvislosti so situáciou v krajine, do ktorej má byť vyhostený.

Podľa čl. 3 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu. Vzhľadom na súčasnú bezpečnostnú situáciu v Q., kde prebieha vojenský konflikt, mal za to, že vyhostenie navrhovateľa do tejto krajiny by predstavovalo neľudské zaobchádzanie a bolo by porušením čl. 3 Dohovoru. V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.: 1Sža/31/2014 zo dňa 02.09.2014 sa uvádza: „Odvolací súd potrebuje za dôležité zdôrazniť, že správny orgán už v čase zaistenia navrhovateľa, tobôž v konaní o administratívnom vyhostení, mal mať k dispozícii aktuálne správy o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený.“ Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by mal odporca v čase vydania rozhodnutia aktuálne správy o krajine, kde má byť navrhovateľ vyhostený. Ak by ich k dispozícii mal, zistil by, že v Q. v súčasnosti prebieha ozbrojený konflikt a vyhostenie navrhovateľa do Q. by tak bolo neľudským zaobchádzaním. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by mal odporca v úmysle vyhostiť navrhovateľa do inej krajiny, akou je Q.. Ak by tomu tak bolo, nepochybne by sa o tom v napadnutom rozhodnutí aspoň zmienil a zaobstaral by do spisu aktuálne správy o situácii v tejto krajine. Pokiaľ odporca ani v čase vydania rozhodnutia nevedel, kam má byť navrhovateľ vyhostený, nemôže byť zaistenie navrhovateľa efektívne a účelné, nakoľko účelnosť (vyhostiteľnosť) by nemal odporca vo vzťahu k čomu skúmať.

Ďalej v napadnutom rozhodnutí odporca uviedol, že pri vydávaní rozhodnutia postupoval v súlade s čl. 8 Dohovoru a podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru má každý právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. Zdôraznil, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky manželku a v Q. dve deti, ktoré sú slovenskými štátnymi občanmi. Podľa jeho vyjadrení chce svoje deti dostať preč zo Q., nakoľko tam prebieha vojenský konflikt. Na strane č. 9 napadnutého rozhodnutia odporca uvádza, že zaistením navrhovateľa pre výkon trestu vyhostenia je v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru, nakoľko týmto rozhodnutím nebude neprimerane zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd, pretože tento zásah je v súlade so zákonom a nevyhnutný v záujme ochrany verejnej bezpečnosti, predchádzania zločinnosti a ochrany práv a slobôd iných. Mal za to, že z napadnutého rozhodnutia vôbec nemožno zistiť, ako sa odporca vysporiadal s prekážkou administratívneho vyhostenia, ktorú predstavuje rodinný a súkromný život odporcu a jeho manželky. Odporca neuvádza, na základe akých konkrétnych úvah a skutočností dospel k záveru, že je potrebné uprednostniť verejný záujem pred súkromným záujmom navrhovateľa a jeho manželky a detí. Napadnuté rozhodnutie je tak nepreskúmateľné a je v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

Odporca tak nedostatočne skúmal a následne nedostatočne odôvodnil účelnosť a efektívnosť zaistenia navrhovateľa vo vzťahu k čl. 3 Dohovoru a čl. 8 Dohovoru. Odporca má v úmysle vyhostiť navrhovateľa do krajiny, v ktorej prebieha vojna, a to aj napriek tomu, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky manželku. Odporca má v úmysle navrhovateľa vyhostiť do krajiny, kde síce má navrhovateľ deti, ale intenzívne pracuje na tom, aby sa tam tieto deti z dôvodu vojenského konfliktu nenachádzali. Odporca má teda v úmysle vyhostiť navrhovateľa preč z územia Slovenskej republiky od jeho manželky do krajiny, kde prebieha vojenský konflikt a v ktorej sa pravdepodobne v čase príchodu navrhovateľa nebudú nachádzať ani jeho deti. Postup odporcu si rozhodne vyžaduje náležitejšie odôvodnenie ako len bližšie neodôvodnené konštatovanie, že odporca postupoval v súlade so zákonmi a Dohovorom.

iv) zraniteľná osoba

Ohľadne tejto námietky citoval znenie § 2 ods. 7 ZoPC kto sa považuje za zraniteľnú osobu, pričom za takúto sa považuje aj osoba so zdravotným postihnutím. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pri spisovaní zápisnice navrhovateľ uviedol, že pozbavenie osobnej slobody zle znáša, má psychické problémy a z tohto dôvodu navštívil psychiatra. Odporca túto skutočnosť odignoroval a vôbec neskúmal, či v prípade navrhovateľa nejde o zraniteľnú osobu podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov.

v) k tolerovanému pobytu

V napadnutom rozhodnutí odporca uviedol, že navrhovateľ dňa 06.05.2015 počas spisovania zápisnice požiadal odporcu o udelenie tolerovaného pobytu a taktiež sa domáhal vyplnenia formuláru o tolerovanom pobyte. Podľa § 59 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu neprijme, ak je štátny príslušník tretej krajiny zaistený podľa § 88 alebo je v konaní o udelenie azylu podľa osobitného prepisu.

Navrhovateľ nebol v čase podania žiadosti o tolerovaný pobyt zaistený, nakoľko z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dňa 06.05.2015 vydal odporca príkaz na prepustenie navrhovateľa zo zaistenia. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov je štátny príslušník tretej krajiny zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. V čase spisovania zápisnice dňa 06.05.2015, ktorá bola spisovaná pred vydaním rozhodnutia, navrhovateľ nemohol byť zaistený. Navrhovateľ taktiež nebol v konaní o azyle, nakoľko, ak by bol účastníkom takéhoto konania, musel by byť zaistený pre niektorý z dôvodov uvedených v § 88a ZoPC.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Pre neprijatie jeho žiadosti o tolerovaný pobyt tak neexistoval žiaden dôvod, čím tento postup odporcu predstavuje vadu, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia,

nakoľko, ak by odporca prijal navrhovateľovu žiadosť o tolerovaný pobyt, v zmysle § 58 ods. 4 písm. c) ZoPC by bol navrhovateľov pobyt na území Slovenskej republiky oprávnený a neexistoval by dôvod na vydanie napadnutého rozhodnutia. Týmito skutočnosťami sa však odporca opomenul v napadnutom rozhodnutí akokoľvek zaoberať. V napadnutom rozhodnutí sa nenachádza ani zmienka o tom, ako sa vysporiadal so žiadosťou navrhovateľa o tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky. Napadnuté rozhodnutie je tak v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

Záverom zhrnul, že z uvedených skutočností vyplýva, že odporca zaistil navrhovateľa na čas, ktorý prekračuje maximálnu možnú dobu zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Odporca nielenže nedal navrhovateľovi a ani jeho právnomu zástupcovi možnosť vyjadriť sa k podkladom napadnutého rozhodnutia pred jeho vydaním, ale úplne odignoroval námietky a tvrdenia navrhovateľa v zápisnici zo dňa 06.05.2015 o tom, že má psychické problémy, že na území Slovenskej republiky má manželku a taktiež o tom, že žiada o tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky. Odporca taktiež nedostatočne skúmal efektívnosť a účelnosť zaistenia, nakoľko ak by mal k dispozícii aktuálne správy o krajine, kam má byť navrhovateľ vyhostený, zistil by, že v tejto krajine prebieha vojenský konflikt. Vyhostenie do tejto krajiny by tak predstavovalo neľudské zaobchádzanie v zmysle čl. 3 Dohovoru. Odporca taktiež nijako neskúmal a neodôvodnil účelnosť zaistenia vo vzťahu k rodinnému a súkromnému životu navrhovateľa a jeho manželky, ktorá sa nachádza na území Slovenskej republiky.

Navrhol, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil, zaviazal odporcu nahradiť mu trovy konania a nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa.

-

Odporca sa k opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadril v podaní zo dňa 01.06.2015 (č.l. 6-15 spisu) uviedol, že nesúhlasí s argumentmi navrhovateľa a trvá v celom rozsahu na svojich vyjadreniach uvedených v odôvodnení rozhodnutia. Podrobne uviedol históriu pobytu navrhovateľa na území Slovenskej republiky vyplývajúcu z jednotlivých spisov správneho orgánu. K jednotlivým námietkam navrhovateľa uviedol:

K bodu 1) správny orgán k tvrdeniu právneho zástupcu, že malo byť vydané rozhodnutie o predĺžení zaistenia uviedol, že nemohlo dôjsť k predĺženiu zaistenia, nakoľko navrhovateľ bol zaistený ako žiadateľ o azyl z dôvodu ohrozovania verejného poriadku v zmysle § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, kde právoplatnosťou rozhodnutia Migračného úradu tento dôvod pominul, nakoľko navrhovateľ nebol žiadateľom o azyl.

K bodu 2) odvolania uviedol, že pred vydaním rozhodnutia o zaistení dňa 06.05.2015 telefonicky kontaktoval Centrum právnej pomoci, Moyzesova 18, Košice, ktorý doposiaľ zastupoval navrhovateľa a informoval ho o vykonaní úkonu spracovania zápisnice v ÚPZC Sečovce, pričom správnomu orgánu bolo oznámené, že Centrum právnej pomoci nezastupuje svojich klientov v prvostupňovom správnom konaní, iba v konaní pred súdmi. O skutočnosti, že účastník konania si zvolil nového právneho zástupcu, správny orgán nemal informácie. Účastníkovi konania bola daná možnosť v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku vyjadriť sa pred vydaním meritórneho rozhodnutia k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia. Bola s ním v prítomnosti pribratého tlmočníka na jazyk arabský D.. H. T. spracovaná zápisnica v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku. Účastník konania z vlastnej iniciatívy až do spracovania zápisnice skutočnosť, že si zvolil nového právneho zástupcu, správnomu orgánu neoznámil. K danej skutočnosti dodal, že dňa 23.01.2015 účastník konania vypovedal plnomocenstvo udelené dňa 24.09.2014 advokátovi Mgr. Martinovi Škamlovi, Advokátska kancelária Škamla, s. r. o., Makovického 15, Žilina, na zastupovanie v konaniach súvisiacich s pozbavením jeho osobnej slobody v ÚPZC Sečovce a v konaniach súvisiacich s týmito konaniami a taktiež na zastupovanie v konaniach o súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí vydaných v týchto konaniach. Vypovedanie plnomocenstva bolo správnomu orgánu doručené dňa 28.01.2015. Zároveň dňa 28.01.2015 bolo správnomu orgánu doručené plnomocenstvo pre splnomocnenca Centrum právnej pomoci so sídlom Nám. Slobody 12, Bratislava, v právnej veci o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu vydaného dňa 20.01.2015 pod číslom PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 o zaistení cudzinca. Centrum právnej pomoci zastupovalo účastníka konania v konaní pred súdmi až do dňa 06.05.2015.

V rámci spracovania zápisnice na otázku správneho orgánu, či má t. č. splnomocnenú osobu navrhovateľ uviedol, že minulý týždeň podpísal plnú moc právnikovi JUDr. Martinovi Škamlovi. Po zistení uvedenej

skutočnosti správny orgán umožnil účastníkovi konania telefonicky kontaktovať právneho zástupcu, kde po uskutočnení telefonického rozhovoru správny orgán pokračoval v spracovaní zápisnice. Správny orgán má za to, že umožnil účastníkovi konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

K bodu 3) uviedol, že v rozhodnutí o zaistení je podrobne odôvodnené, že zaistenie cudzinca je zákonné, dôvodné, účelné a efektívne. Dôvod zaistenia do dnešného dňa nepominul, nakoľko bol cudzinec právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.01.2013 zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 65 ods. 1, 3 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 (desať) rokov.

Účastník konania nepredložil žiadny platný cestovný doklad alebo iný doklad oprávňujúci ho na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky.

Mal za to, že správny orgán sa v odôvodnení rozhodnutia o zaistení s uvedenými podmienkami dostatočne vysporiadal. Podmienky na zaistenie menovaného cudzinca boli a naďalej sú splnené súčasne a správny orgán ich považuje za zákonné, efektívne a účelné.

V rozsudku Okresného súdu Trebišov, ktorým bol účastníkovi konania uložený trest vyhostenia, ako aj v rozhodnutí o zaistení a umiestnení v ÚPZC Sečovce nebol určený štát kam má byť cudzinec vyhostený. Zaistenie menovaného považujeme preto za efektívne, pretože je možné vykonať trest vyhostenia nielen do domovskej krajiny, ale aj do krajiny tranzitu alebo do ktorejkoľvek tretej krajiny, ktorá menovaného prijme.

K bodu 4) uviedol, že pojem zraniteľná osoba je definovaná v ustanovení § 2 ods. 7 ZoPC. Skutočnosti uvádzané navrhovateľom v bode 4) odvolania sú podľa správneho orgánu nemajú žiadny vplyv na to, že by z uvedených dôvodov mal byť navrhovateľ posudzovaný ako zraniteľná osoba.

K bodu 5) poukazoval na to, že v zmysle § 59 ods. 1 žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu štátny príslušník tretej krajiny podáva osobne na úradnom tlačíve na policajnom orgáne. V zmysle § 59 ods. 2 policajný útvar žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu neprijme, ak je štátny príslušník tretej krajiny zaistený podľa § 88 alebo je v konaní o udelenie azylu podľa osobitného predpisu. Policajný útvar v zmysle uvedeného neprijal od navrhovateľa žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu, nakoľko zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku spracovával s navrhovateľom v ÚPZC Sečovce a miestom podania žiadosti v zmysle zákona o pobyte cudzincov je policajný útvar a aj keď bol navrhovateľ dňom 06. 05. 2015 v čase o 16.00 hod. prepustený zo zaistenia, následne bol v čase o 16.05 hod. predvedený na ÚPZC Sečovce, kde vykonaním predvedenia ako prvého úkonu voči účastníkovi konania začalo konanie o jeho opätovnom zaistení, ktoré bolo ukončené vydaním rozhodnutia o zaistení a jeho doručením účastníkovi konania. Správny orgán k uvedenému dodáva, že aj v prípade prijatia žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu a následnej legalizácii jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, by existoval dôvod na zaistenie účastníka konania, nakoľko účastník konania bol zaistený v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia, kde nie je podmienkou zaistenia neoprávnenosť jeho pobytu na území Slovenskej republiky. Prijatie žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu by nemalo zásadný vplyv na jeho zaistenie a následnú realizáciu jeho súdneho vyhostenia.

§

Podľa § 2 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov), Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, Cudzincom je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky.

Podľa § 2 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, Štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky ani občanom Únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky

d) ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie je dôvod na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12 písm. b),

a) ak je prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 81,

b) ak jeho vycestovanie nie je možné a jeho zaistenie nie je účelné

Podľa § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12,

a) ktorý je maloletou osobou nájdenou na území Slovenskej republiky,

b) ak to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života a neohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok; štátnemu príslušníkovi tretej krajiny podľa § 27 ods. 1 a § 43 ods. 1 písm. a) až d) možno tento pobyt udeliť len vtedy, ak nie je držiteľom platného cestovného dokladu a hodnoverne preukáže svoju totožnosť iným spôsobom,

c) ktorý je obeťou obchodovania s ľuďmi, 69) ak má najmenej 18 rokov; policajný útvar alebo osoba poverená ministerstvom vnútra oboznámi štátneho príslušníka tretej krajiny s možnosťou a podmienkami udelenia tolerovaného pobytu z tohto dôvodu a o právach a povinnostiach, ktoré z neho vyplývajú.

Podľa § 125 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Vo veciach pobytu podľa tohto zákona koná policajný útvar podľa miesta pobytu alebo predpokladaného pobytu, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý pravidelne dochádza do zamestnania cez štátnu hranicu zo susedného štátu, koná policajný útvar podľa miesta výkonu

zamestnania, a ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý pravidelne dochádza cez štátnu hranicu zo susedného štátu do školy, koná policajný útvar podľa sídla školy.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej ako Dohovor) možno osobu pozbaviť osobnej slobody, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom aj vtedy, ak ide o zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. V zmysle ustanovenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

§

Pokiaľ sa týka odvolacích námietok navrhovateľa súd právne uzatvára:

Podstatnou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je tá skutočnosť, či boli dané dôvody zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Rozhodujúci je skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Odporca v dôvodoch rozhodnutia po skutkovej stránke uviedol všetky skutočnosti, ktoré sú reálnym prejavom správania sa cudzinca.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo dňa 06.05.2015, ktorým odporca zaistil navrhovateľa v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC dňa 06.05.2015 o 17.30 hod. na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 (desať) rokov uloženého právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 a stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 05.08.2015 (t.j. necelých troch mesiacov).

Súd, viazaný pri svojom rozhodovaní dispozičnou zásadou v zmysle § 250l O.s.p., sa zaoberal odvolacími námietkami navrhovateľa špecifikovanými v podanom opravnom prostriedku pod písmena i) až v), v ktorých namietal lehotu zaistenia, vyjadrenie k podkladom rozhodnutia, nekontaktovanie právneho zástupcu navrhovateľa, efektívnosť a účelnosť zaistenia, posudzovanie navrhovateľa ako zraniteľnej osoby a námietku k žiadosti tolerovaného pobytu.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súd zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa, podaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu, nie je dôvodný.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie navrhovateľa je potrebné z dôvodu § 88 ods. 1 písm. b) bod 1 ZoPC.

*

Rozhodnutím sp. zn.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-36-011/2014 zo dňa 23.07.2014 bol navrhovateľ zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC do 23.01.2015 (t.j. na 6 mesiacov). Dňa 16.10.2014 navrhovateľ urobil vyhlásenie o udelenie azylu v ÚPZC Sečovce.

Rozhodnutím č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 zo dňa 20.01.2015 správny orgán zaistil účastníka konania v zmysle § 88a ods. 1 písm. d) ZoPC, kde v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, a to do rozhodnutia Migračného úradu vo veci žiadosti o udelenie azylu, najviac do 14.04.2015.

Rozhodnutím č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-049/2015 zo dňa 14.04.2015 správny orgán predĺžil lehotu zaistenia účastníka konania v zmysle § 88a ods. 2 ZoPC s poukázaním na § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný najviac do 14.07.2015. V čase vydania daného rozhodnutia mal správny orgán vedomosť o tom, že Migračný úrad MV SR vydal rozhodnutie ČAS:MU-308-35-PO-Ž-2014 zo dňa 10.04.2015 ktorým účastníkovi konania neudelil azyl a neposkytol doplnkovú ochranu, pričom rozhodnutie nebolo navrhovateľovi doposiaľ oznámené. Rozhodnutie MÚ SR zo dňa 10.04.2015 bolo oznámené navrhovateľovi dňa 06.05.2015.

Napadnutým rozhodnutím č.s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo dňa 06.05.2015 odporca zaistil navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC do 05.08.2015 (t.j. necelých 3 mesiacov). Podkladom pre vydanie daného rozhodnutia bol právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012.

Správny orgán postupoval v súlade so zákonom pokiaľ vo veci vydal nové rozhodnutie, ktorým navrhovateľa zaistil v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC a nie predĺžil lehotu jeho zaistenia podľa § 88 ods. 4 ZoPC, nakoľko napadnuté rozhodnutie nenadväzovalo na rozhodnutie o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zo dňa 23.07.2014, ale mu prechádzali rozhodnutia odporcu vo veci zaistenia navrhovateľa podľa § 88a ZoPC zo dňa 20.01.2015 a zo dňa 10.04.2015 o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88a ZoPC, v prípade ktorého účel zaistenia pominul dňom 06.05.2015, kedy bolo navrhovateľovi vyhlásené rozhodnutie MÚ SR, ktorým mu nebol udelený azyl, ani poskytnutá doplnková ochrana. V zmysle § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 ZoPC bol navrhovateľ prepustený dňom 06.05.2015.

Predmetný postup správneho orgánu je v súlade so zákonom, nakoľko sa zmenil účel zaistenia účastníka konania. V dôsledku zmeny účelu zaistenia nemohol správny orgán rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia z dôvodu § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC a k zaisteniu navrhovateľa z nového dôvodu nebolo potrebné rozhodovať o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 4 ZoPC, pričom správny orgán nepresiahol maximálnu možnú dĺžku zaistenia v zmysle citovaného ustanovenia.

Správny orgán náležitým spôsobom uvedeným v samotnom výroku napadnutého rozhodnutia ozrejmil na základe akého zákonného ustanovenia rozhodol t.j. §88 ods. 1 písm. b) ZoPC, a to vzhľadom na existenciu právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.01.2013, ktorým bol navrhovateľ uznaný vinným zo zločinu obchodovania s ľuďmi, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, pričom zároveň mu bol uložený aj trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 rokov. Správny orgán vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil svoj postup v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC s citáciou na základe akého rozhodnutia príslušného orgánu postupoval pri využití daného ustanovenia.

Správny orgán v napadnutom rozhodnutí náležitým spôsobom ozrejmil dĺžku zaistenia, ktorú stanovil do 05.08.2015, ktorej dĺžka má aj podklad v administratívnom spise správneho orgánu, vychádzajúc z podkladov ÚPZC Sečovce, ktoré náležite správny orgán v napadnutom rozhodnutí rozviedol, nakoľko vychádzal z tej skutočnosti, že doba zabezpečenia náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom v prípade, že bude navrhovateľ spolupracovať, čo v minulosti aj spolupracoval, je približne tri mesiace a v prípade nespolupracovania môže trvať viac ako šesť mesiacov. Platný cestovný doklad navrhovateľ nemal z toho dôvodu, že podľa správy od ÚPZC Sečovce, táto jeho platnosť dokladu uplynula.

Súd má za to, že dĺžka zaistenia bola zo strany správneho orgánu riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom táto sa počas celého zaistenia monitoruje, či je opodstatnená alebo nie, s poukazom na ust. § 90 ods. 1 písm. d) ZoPC, v zmysle ktorého policajný orgán skúma po celý čas zaistenia, či trvá účel zaistenia.

Správny orgán sa zaoberal aj alternatívou zaistenia a uloženia niektorej z povinností v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) ZoPC, pričom aplikácia daného ustanovenia prichádza do úvahy len v konaní o administratívnom vyhostení a nie v konaní o výkone trestu vyhostenia.

Dňa 06.05.2015 bol navrhovateľ prepustený z ÚPZC Sečovce. Dňa 06.05.2015 bola s ním spracovaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania č.s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-063/2015 pred vydaním rozhodnutia vo veci výkone trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky v ktorej uviedol, že žiada o vyplnenie formulára o tolerovanom pobyte, že podpísal minulý týždeň plnú moc právnikovi JUDr. Škamla Martin. Záverom dodal, že počas zaistenia je zbavený slobody, čo psychicky veľmi zle znáša, navštívil kvôli tomu aj psychiatra.

Navrhovateľovi, ako vyplýva z administratívneho spisu, bola daná možnosť v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku (viď Zápisnica zo dňa 06.05.2015) bola daná možnosť pred vydaním napadnutého rozhodnutia vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, i k spôsobu jeho zistenia, ako aj navrhnúť jeho doplnenie.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporca neumožnil jeho právnenmu zástupcovi byť prítomný pri úkonoch v tomto konaní a nebol o nich ani upovedomený, čím mu nebola daná ani možnosť sa k ním vyjadriť súd k danej skutočnosti udáva, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že opravný prostriedok voči rozhodnutiu č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 zo dňa 20.01.2015 o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. d) ZoPC bol podaný zo strany Centra právnej pomoci so sídlom Bratislava, nakoľko účastník konania plnomocestvo udelené dňa 24.09.2014 Mgr. Martinovi Škamlovi (na zastupovanie v konaniach súvisiacich s pozbavením jeho osobnej slobody v ÚPZC Sečovce a v konaniach súvisiacich s týmito konaniami a taktiež na zastupovanie v konaniach o súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí vydaných v týchto konaniach) vypovedal dňa 23.01.2015. Vypovedanie plnomocestva bolo správnenmu orgánu doručené dňa 28.01.2015.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil (dňa 06.05.2015), že splnomocnil minulý týždeň na zastupovanie JUDr. Martina Škamlu, bolo povinnosťou jeho právneho zástupcu v záujme plnej ochrany práv jeho klienta predložiť túto plnú moc do spisu, aby ju mal odporca k dispozícii. V zmysle § 89 ods. 1 písm. c) ZoPC je povinnosťou policajného útvaru bezodkladne umožniť účastníkovi konania vyrozumieť o zaistení niektorú z blízkych osôb a jeho právneho zástupcu za podmienky, že o to účastník požiada. Daná skutočnosť však z administratívneho spisu nevyplýva. Navyše odporca uviedol, že počas spisovania zápisnice umožnil telefonický rozhovor navrhovateľa s jeho súčasným právnym zástupcom, ktorá to skutočnosť nebola v konaní sporná. Teda postup správneho orgánu pred vydaním napadnutého rozhodnutia nemožno hodnotiť ani z tohto pohľadu za nezákonný majúci vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Navyše po prepustení navrhovateľa dňa 06.05.2015 bolo kontaktované Centrum právnej pomoci so sídlom Nám. Slobody 12, Bratislava, kancelária Košice, Moyzesova 18, kde uviedli, že účastníka konania zastupovali iba v právnej veci preskúmania rozhodnutia na súde a v iných veciach ho nezastupujú, čím správny orgán vykonal úkon smerujúci k zástupcovi navrhovateľa vyplývajúceho z administratívneho spisu.

K námietke, že navrhovateľ mal byť posudzovaný ako zraniteľná osoba podľa § 2 ods. 7 ZoPC, keďže trpí psychickými ťažkosťami súd uvádza, že počas svojho výsluchu až záverom uviedol, že pozbavenie slobody veľmi zle psychicky znáša a preto navštívil psychiatra.

Táto samotná skutočnosť sama o sebe nezakladá povinnosť skúmať zo strany správneho orgánu jeho zdravotný stav tým smerom, či má alebo nemá byť navrhovateľ posudzovaný ako zraniteľná osoba z dôvodu na jeho zdravotné postihnutie, nakoľko v administratívnom spise sa nenachádza žiadna správa

preukazujúca návštevu navrhovateľa u psychiatra, z ktorej by vyplývali určité závery ohľadne jeho zdravotného stavu. Úzkosť navrhovateľa pramení, ako sám uviedol z toho, že je pozbavený slobody a strachu o deti v Q.Ý., avšak daná skutočnosť sama o sebe neznamená, že na osobu navrhovateľa má byť hľadene ako na zraniteľnú osobu v zmysle § 2 ods. 7 ZoPC. Súd k tomu dodáva, že v zmysle § 88 ods. 9 ZoPC možno zaistiť aj tzv. zraniteľnú osobu pokiaľ nejde o maloletú osobu bez zákonného zástupcu, a to v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas, čo v prípade navrhovateľa je dané, nakoľko bol zaistený v trvaní necelých 3 mesiacov, ktorá lehota zodpovedá vykonaniu nevyhnutných úkonov potrebných na zabezpečenie náhradného cestovného dokladu v prípade jeho spolupráce a navyše v osobe navrhovateľa ide o osobu, ktorá konala v rozpore so záujmami verejného poriadku Slovenskej republiky a bola uznaná vinnou z trestného činu obchodovania s ľuďmi. Takisto navrhovateľ v minulosti neuvádzal, že by trpel nejakými psychickými chorobami.

Pokiaľ sa týka námietky tolerovaného pobytu súd poukazuje v prvom rade na ustanovenie § 125 ods. 1 ZoPC, podľa ktorého vo veciach pobytu podľa tohto zákona koná policajný útvar podľa miesta pobytu alebo predpokladaného pobytu, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Ak navrhovateľ mal v úmysle požiadať o tolerovaný pobyt, mal podať žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu na policajnom útvare, ktorý bol na prijatie tejto jeho žiadosti príslušný v čase jeho prepustenia z ÚPZC Sečovce dňa 06.05.2015, ktorým je Oddelenie cudzineckej polície Michalovce. Teda odporca nebol oprávnený na prijatie danej žiadosti o tolerovaný pobyt.

Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že samotné uloženie trestu vyhostenia bolo spojené s inou trestnou činnosťou navrhovateľa, a to obchodovanie s ľuďmi. Predmetná činnosť navrhovateľa teda súvisí s ohrožovaním verejného poriadku Slovenskej republiky, čím je daný verejný záujem spoločnosti na tom, aby navrhovateľ bol zaistený, čo v konečnom dôsledku správny orgán vykonal zaistením navrhovateľa zo dňa 06.05.2015.

Správny orgán správne po zohľadnení všetkých skutočností dospel k záveru, že zaistením účastníka konania pre výkon trestu vyhostenia nebude neprimeraným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd garantovaných v zmysle článku 8 Dohovoru, nakoľko je tento zásah v súlade so zákonom a nevyhnutný v záujme ochrany verejnej bezpečnosti, predchádzania zločinnosti, ochrany práv a slobôd iných.

Správny orgán náležitým spôsobom v zmysle § 47 Správneho poriadku v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití správnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Pokiaľ navrhovateľ poukazuje, že v prípade jeho vyhostenia do Q. je dané vyhostenie s rozporom s čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a že odporca neskúmal možnosť jeho vyhostiteľnosti do Q. vzhľadom na situáciu v tejto krajine súd k tomu poukazuje, že z predmetného rozhodnutia Okresného súdu Trebišov, ktorým bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia a ani z iného rozhodnutia odporcu nevyplýva, že navrhovateľ má byť vyhostený do Q.. Vzhľadom na vyššie uvedené súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odporcu bolo zákonné, efektívne a účelné v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

Súd má za to, že postup správneho orgánu pred vydaním napadnutého rozhodnutia netrpí takou vadou z dôvodu ktorej by súd mal vysloviť, že dané rozhodnutie nie je vecne správne a v rozpore so zákonom.

Súd konštatuje, že sa vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, ktoré mohli mať vplyv na posúdenie tej otázky, či dané rozhodnutie odporcu je vecne správne. Ostatné námietky navrhovateľa produkované v opravnom prostriedku neboli spôsobilé na to, aby mohli ovplyvniť danú skutočnosť.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a s napadnutým rozhodnutím sa v

plnom rozsahu stotožňuje. Krajský súd po posúdení všetkých námietok navrhovateľa týmto námietkam nevyhoviel a napadnuté rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo dňa 06.05.2015 v zmysle § 250q ods. 2 O.s.p. ako zákonné potvrdil.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p., pretože navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporcovi žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 7 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

Odvolanie musí obsahovať všeobecné náležitosti podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p., to znamená musí byť z odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy. Ďalej z odvolania musí byť zjavné, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).